

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1203/2022
14.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Споменке Зарић, председника већа, Добриле Страјина и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Петровић, адвокат из ..., против тужене Установе Спортски центар „Куњак“, Владичин Хан, чији је пуномоћник Милош Алексић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1554/21 од 04.11.2021. године, у седници већа одржаној 14.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1554/21 од 04.11.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану П1 207/19 од 12.01.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужилац према Закону о раду засновао радни однос на неодређено време, почев од 02.09.2016. године на пословима ... са III степеном школске спреме и наложено туженом да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 168.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1554/21 од 04.11.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је према Закону о раду засновао радни однос на неодређено време почев од 02.09.2016. године, на пословима ... са III степеном школске спреме и да се наложи туженој да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, одбијен као неоснован, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка

у износу од 134.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима до исплате, као и износ од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

С обзиром да је ревизија тужиоца дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), то није било потребе да се о истој одлучује као о посебној ревизији.

Испитујући побијану одлуку у смислу одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, нити има других битних повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у периоду од 01.09.2014. године до 31.10.2018. године био радно ангажован код туженог на основу 15 уговора о раду на одређено време и једног уговора о делу. Радни однос му је престао на основу решења тужене од 01.11.2018. године, због истека рока на који је био заснован последњи у низу сукцесивно закључених уговора. Тужилац тражи да се утврди да је код туженог засновао радни однос на неодређено време на пословима ... са III степеном школске спреме почев од 02.09.2016. године, када је истекло 24 месеца од закључења првог уговора о раду на одређено време, сходно члану 37. Закона о раду.

С обзиром на овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца основан и утврдио да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог. Међутим, другостепени суд је преиначио такву одлуку и одбио тужбени захтев, из разлога што је у назначеном периоду на снази био Закон о буџетском систему којим је прописана забрана заснивања радног односа са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места и који је *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду којима се прописују услови за преображај радног односа.

По оцени Врховног касационог суда, а супротно наводима ревизије, побијана пресуда је заснована на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 27. став 34. Закона о буџетском систему, прописано је да корисници јавних средстава не могу засновати радни однос са новим лицима, ради попуњавања слободних односно упражњених радних места до 31.12.2018. године, а ставом 35. истог члана да, изузетно од става 34, радни однос може да се заснује уз сагласност Владе на предлог надлежног министарства односно другог надлежног органа уз претходно прибављено мишљење министарства. Одредбом члана 105. истог

закона, прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа, у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

Одредбом члана 3. Уредбе о поступку за прибављање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава, предвиђено је да сагласност за ново запошљавање даје комисија образована одлуком комисије за давање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава, да молбу за попуњавање слободних радних места у смислу члана 27. став 35. корисници јавних средстава подносе надлежном министарству или другом надлежном органу.

По оцени Врховног касационог суда, а супротно ревизијским наводима, норме Закона о буџетском систему, Закона о одређивању максималног броја запослених у јавном сектору и Уредбе о поступку за прибављање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава, су *lex specialis* и дерогирају норме Закона о раду (у конкретном случају одредбу члана 37.), што произлази и из члана 105. Закона о буџетском систему. Полазећи од тога и у конкретном случају се имају применити одредбе Закона о буџетском систему, па како је истим било забрањено запошљавање нових лица у јавном сектору ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, осим у изузетним случајевима (уз сагласност надлежног органа Владе), то је правилно побијаном одлуком одбијен тужбени захтев тужиоца, јер није могло доћи до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време у смислу члана 37. Закона о раду.

Како се осталим наводима ревизије не доводи у питање правилност побијане одлуке, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Одбијен је захтев тужиоца за накнаду ревизијских трошкова имајући у виду да у поступку по ревизији није успео, а у смислу члана 153. у вези члана 165. ЗПП.

**Председник већа – судија
Споменка Зарић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**